

Eelotsusetaotlus, mille esitas Tribunale di Gorizia 7. aprilli 2004. aasta määrusega kohtuasjas Azienda Agricola Roberto ja Andrea Bogar v. Agenzia per le erogazioni in Agricoltura (AGEA) ja Cospalat Friuli Venezia Giulia

(Kohtuasi C-224/04)

(2004/C 201/16)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Tribunale di Gorizia 7. aprilli 2004. aasta määrusega tehtud eelotsusetaotluse kohtuasjas Azienda Agricola Roberto ja Andrea Bogar v. Agenzia per le erogazioni in Agricoltura (AGEA) ja Cospalat Friuli Venezia Giulia, mis saabus kohtukantseleisse 28. mail 2004.

Tribunale di Gorizia küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmises küsimuses:

— Kuna piima ja piimatoodete lisamaksu õiguslik olemus tuleb määratlada lähtudes ühenduse õigusaktidest, millega on kehtestatud maks ja selle rakendamise põhireeglid, (eelkõige 31. märtsi 1984. aasta määrus nr 856/84 ⁽¹⁾) ja 28. detsembri 1992. aasta määrus nr 3950/92 ⁽²⁾), kas siis 31. märtsi 1984. aasta määruse (EMÜ) nr 856/84 artiklit 1 ja 28. detsembri 1992. aasta määruse nr 3950/92 artikleid 1-4 peab tõlgendama nii, et piima- ja piimatoodete lisamaks on oma olemuselt haldustrahv, mida tootjad on kohustatud tasuma vaid juhul, kui nad on määratud koguseid tahtlikult või ettevaatamatuse tõttu ületanud?

⁽¹⁾ EÜT L 90, 1.4.1984, lk 10.

⁽²⁾ EÜT L 405, 31.12.1992, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Hanseatisches Oberlandesgericht 27. mail 2004 määrusega kohtuasjas Crailsheimer Volksbank eG v. Klaus Conrads, Frank Schulzke, Petra Schulzke-Lösche ja Joachim Nitschke

Kohtuasi C-229/04

(2004/C 201/17)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Hanseatisches Oberlandesgericht'lt 27. mail 2004 otsustatud eelotsusetaotluse kohtuasjas Crailsheimer Volksbank eG v. Klaus Conrads, Frank

Schulzke, Petra Schulzke-Lösche ja Joachim Nitschke, mis saabus kohtukantseleisse 2. juunil 2004.

Hanseatisches Oberlandesgericht küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes

1. Kas direktiivi 85/577/EMÜ ⁽¹⁾ artikli 1 lõikega 1 on kooskõlas, kui tarbija õigused – eelkõige lepingust taganemise õigus seatakse sõltuvusse mitte üksnes lepingu sõlmimisest koduukselepinguna artikli 1 lõike 1 mõttes, vaid ka täiendavatest vastutuse kriteeriumidest, nagu ettevõtja poolt kolmanda isiku kasutamine lepingu sõlmimisel või ettevõtja hooletu suhtumine kolmanda isiku käitumisse koduukselepingu sõlmimisel?
2. Kas direktiivi 85/577/EMÜ artikli 5 lõikega 2 on kooskõlas, kui kinnisvaralaenu saaja, kes on sõlminud laenulepingu ja määranud sellises olukorras laenu laekumise kontole, mida ta tegelikult ei saa enam kasutada, peab lepingust taganemise korral maksma laenuandjale laenu tagasi?
3. Kas direktiivi 85/577/EMÜ artikliga 5 lõikega 2 on kooskõlas, et juhul kui kinnisvaralaenu saaja on kohustatud tagastama laenu pärast lepingust taganemist, ei maksa ta seda tagasi lepingus ettenähtud tähtajaliste osamaksetena, vaid tagastab kohe laenusumma tervikuna?
4. Kas direktiivi 85/577/EMÜ artikli 5 lõikega 2 on kooskõlas, et juhul kui kinnisvaralaenu saaja on kohustatud tagastama laenu pärast lepingust taganemist, peab ta maksma laenusummalt turul kehtivat keskmist intressi?

⁽¹⁾ EÜT L 372, lk 31.

Hagi, mille esitas 2. juunil 2004 Euroopa Ühenduste Komisjon Prantsuse Vabariigi vastu

(Kohtuasi C-230/04)

(2004/C 201/18)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud 2. juunil 2004 hagi, mis on esitatud Prantsuse Vabariigi vastu ja mille on esitanud Euroopa Ühenduste Komisjon, keda esindab G. Rozet, kes on valinud endale kohtudokumentide kättetoimetamise aadressi Luksemburgis.

Euroopa Ühenduste Komisjon palub Euroopa Kohtul:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

— tunnistada, et kuna Prantsuse Vabariik ei lubanud prantsuse avalikku haiglateenistusse astuvate ühenduse kodanike suhtes arvesse võtta nende poolt teise liikmesriigi avalikus teenistuses omandatud kogemusi ja tööstaaži, on Prantsuse Vabariik rikkunud kohustusi, mis tulenevad EÜ asutamislepingu artiklist 39 ja nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta määruse (EMÜ) nr 1612/68 töötajate liikumisvabaduse kohta ühenduse piires⁽¹⁾ artiklist 7;

— jätta kohtukulud Prantsuse Vabariigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Liikmesriik on kohustatud teistest liikmesriikidest saabunud töötajate töölevõtmisel, klassifitseerimisel ja nende staaži arvestamisel võtma sarnasel tegevusalal teises liikmesriigis omandatud tööstaaži oma avalikus teenistuses arvesse samasugustel tingimustel, mida kohaldatakse selles liikmesriigis omandatud kogemuste ja tööstaaži puhul. Prantsusmaal kehtivad õigusnormid ei luba arvesse võtta kogemusi ja tööstaaži, mille prantsuse avalikku haiglateenistusse astuvad ühenduse kodanikud on omandanud teise liikmesriigi avalikus teenistuses.

⁽¹⁾ EÜT L 257, 19.10.1968, lk 2.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio 23. veebruari 2004. aasta määrusega kohtuasjas Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole jt v. Ministero delle Politiche Agricole e Forestali ja Regione Veneto

(Kohtuasi C-231/04)

(2004/C 201/19)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio 23. veebruari 2004. aasta määrusega tehtud eelotsusetaotluse kohtuasjas Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole jt v. Ministero delle Politiche Agricole e Forestali ja Regione Veneto, mis saabus kohtukantsleisse 3. juunil 2004.

1) Kas 16. detsembril 1991. aastal ühelt poolt Euroopa Ühenduste ja nende liikmesriikide ja teiselt poolt Ungari Vabariigi vahel assotsiatsiooni loomiseks sõlmitud Euroopa leping (EÜT L 347, 31.12.1993) on kehtivaks ja piisavaks õiguslikuks aluseks, et anda Euroopa Ühendusele pädevus sõlmida 29. novembri 1993. aasta Euroopa Ühenduse ja Ungari Vabariigi vahelist lepingut veininimetuste vastastikuse kaitse kohta (EÜT L 337, 31.12.1993); eriti tekib see küsimus seoses Euroopa lepingu artikli 65 lõikega 1, ühisdeklaratsiooniga nr 13 ja XIII lisaga (punktid 3, 4 ja 5), mis puudutab iga riigi võimalikku suveräänsuse ja pädevuse reservatsiooni seoses toiduainetele, sh viinamarja- ja veinitoodetele siseriiklike geograafiliste nimede andmisega, mis välistab selles valdkonnas igasuguse suveräänsuse ja pädevuse ülekandmise Euroopa Ühendusele?

2) Kas 29. novembril 1993. sõlmitud Euroopa Ühenduse ja Ungari Vabariigi vaheline leping veininimede vastastikuse kaitse kohta (EÜT L 337), mis korraldab intellektuaal- ja kaubandusomandi valdkonnas geograafiliste tähistest kaitset on Euroopa Ühenduste Kohtu arvamuse 1/94 Euroopa Ühenduse ainupädevuse kohta valguses ühenduse õiguskorras tühine ja mittekohalduv, kuna üksikud Euroopa Ühenduste liikmesriigid seda lepingut ei ratifitseerinud?

3) Juhul, kui 1993. aasta lepingut (EÜT L 337) tuleb tervikuna pidada seaduslikuks ja kohalduvaks, siis kas selle kokkuleppe sõlmimisega seonduvast poolte kirjavahetusest (mis on sellele lepingule lisatud) tulenev keeld kasutada pärast 2007. aastat Itaalias nimetust "Tocai" on tühine ja mittekohalduv, kuna see on vastuolus selle sama 1993. aasta lepinguga sätestatud homonüümsete nimetuste korraga (lepingu artikli 4 lõige 5 ja lisaprotokoll)?

4) Kas 1993. aasta lepingule (EÜT L 337) lisatud teine ühisdeklaratsioon, mille järgi lepinguosalised ei olnud läbirääkimiste toimumise ajal teadlikud Euroopa ja Ungari veinide homonüümsetest tähistest, kujutab endast ilmselt tegelikkuse ekslikku kujutamist (arvestades, et juba sajandeid eksisteerinud ja koos-eksisteerinud Itaalia ja Ungari tähiseid "Tocai" veinidele tunnustati ametlikult 1948. aasta Itaalia Vabariigi ja Ungari Vabariigi vahelise kokkuleppega ja toodi hiljuti ka ühenduse õiguse reguleerimisalasse), mis rahvusvaheliste lepingute õiguse Viini konventsiooni artikli 48 alusel toob kaasa 1993. aasta lepingu selle osa tühisuse, millega keelatakse Itaalias nimetuse Tocai kasutamine?